

A szobor, aki nem azt szégyellte

Mottó: Nem bántja a szemét?

Figyeljete csak, hogy jártam a múltkor! Úgy kezdődött, hogy belémcsapott egy meteor. Amikor magamhoz tértem az ijedtségből, akkor legelőször alaposan megátkoztam annak a nyavalyás, világcsavargó meteornak a lilaszoknyás anyukáját, azután végigfuttattam az Agyon az ellenőrző programot. Tulajdonképpen nem volt nagyobb baj. Hála a nagy Kozmosznak, a levegő, víz, élelem mind működött. Több ponton is megsérült a burkolat és – mint mindig – befuccsolt a rádió. Éppenséggel tudta a Központ, hogy merre tekergek, mert a baleset előtt fél órával küldtem el az utolsó jelentést. Az okos válaszukat viszont már nem hallottam, és persze másnap már nem tudtam jelentkezni. Ilyesmi mesézik a felderítőknél. Baj, de csak nekem. Tudjátok, hogy a Központban csak egy hét múlva kezdenek el aggódni a drágák. Ott törtem a fejem, hogy most mit csináljak. Mindent meg tudtam volna javítani, ha valahová letehettem volna a kasztnit. Addig viszont nem vehettem le az ürühát. A szkafander életben tart, amíg a készletek ki nem fogynak, készlet pedig volt bőven. Maradt a feladat: le kell szállnom valahová. A legközelebbi alkalmasnak tűnő bolygó olyan hat napi járásra volt. A Központig harminc nap repülés, a bolygóig hat. Úgy döntöttem, hogy közelebbről megnézem azt a planetát.

Az első két nap nem volt semmi baj. Bár a „semmi” talán túlzás, igazából azonban csak kis undok apróságok jöttek elő. Egy úrhajós ilyesmi miatt nem nyüszít. Hiszen ti is tudjátok, hogy annak idején tulajdonképpen a túlélést tanultuk és gyakoroltuk a kiképzésen. A nyavalyás életünk őrizgetését. Ehhez képest csak kellemetlenségek történtek.

A harmadik napon elromlott a helyzet. Nem, semmi nem ment tönkre, csak éppen piszkosul szorított az ürüha. Nem is a szkafander, hanem az alatta lévő trikó. Előbb a hónom alatt, aztán az ágyékomnál, végül a bokámnál is. Próbáltam megigazgatni, na de ürühán keresztül? Vastag kesztyűvel? Mit mondjak, nem ment. A fészkelődés csak pillanatokra hozott enyhülést. Még álmomból is folyton felriadtam a szorításra.

A negyedik napon úgy ébredtem, mintha kicsavartak volna, de... nem szorított! Örömöm pontosan öt másodpercig tartott. Akkor ugyanis viszketni kezdett a hátam közepe. De nagyon... Mintha huszonöt sárkefével keresztezett hernyó tartott volna ünnepi felvonulást a gerincemen. Hozzáférni nem lehet, az ürühában vakaródnál nem lehet, az ürühát levenni nem lehet, mosakodni meg aztán végképp nem lehet! Majd megvesztem! Megpróbáltam hozzádörzsölni valamihez szegény hátamat, ettől letörött az italadagoló csapja. Úgy megijedtem, hogy amíg meg nem javígtattam a csapot, addig nem is korzóztak a hernyók. Még csak ez hiányzik, egy szeszély miatt szomjan halni!

Tudtam, hogy az úrruha trikója nedvszívó, amennyire lehet, tisztán tartja a bőrt, tehát csak ideges tünet lehet ez a viszketés. Vagy ki tudja? De akármi is, le kell állítani a viszketést! Előkapargattam minden tudományomat, amit hajdan az önszugesztióról felszedtem. Meggyőztem magam, hogy nincsenek hernyók, nem is viszkethet a hátam közepe. Fizikai képtelenség, hiszen a trikó lágyan simogatja.

A meggyőzés sikerült. Amikor felmerültem a tudatalattimból, egyáltalán nem viszkedett a hátam. Annál jobban a mellem és a nyakam.

És ez így folytatódott még két napig. Bármit csináltam, állandóan több ponton viszkettem. Vakaródtam, fészkelődtem, igazgattam a ruhámat és majdnem megőrültem. A meggyőzés nem használt. Az összes többi sem. Már mindenem viszkedett, sőt fáj. Már nyuszítottam kínomban.

Szerencsére a bolygó egyre közelebb került, míg végül leszállhattam. Ellenőrző program, jaj, te jó Kozmosz, még ezt is ki kellett bírni! Imádkoztam, hogy legalább jó bolygót adjon nekem, mert belepusztulok már az úrruhába!

A Kozmosz megkönyörült rajtam. Belélegezhető levegő, semmi mikroba, iható víz, meleg, hát mi kell még? Kirohantam az úrhajóból és ledobáltam magamról mindent, de mindent! Kiderült, hogy már csupa seb a bőröm. Szétnéztem, hol van itt víz.

A szétnézés furcsa eredményt hozott. Le is ültem a meglepetéstől.

Minden villódzott. A talaj homokosnak tűnt, de rengeteg színes csík villant rajta ide-oda. Odébb gyep látszott, még odébb erdő. Első ránézésre normális erdő. Csak éppen nem volt határozott körvonala, a színe olyan volt, mint egy impresszionista festmény, és az egyes fákat nem tudtam megkülönböztetni, bárhogy meresztgettem a szememet. Akkor megláttam a patakot. Indultam végre – végre! – megfürödni és nem érdekelt az egész elmosódott világ.

A pataknál ért a következő meglepetés. Ilyet a nagyapám sem látott! A patak partja mozgott! Rezgett, mint egy megpendített húr. A víz is villódzott. De nem úgy ám, mint a normális földi víz a napfényben! Csak bámultam. Lehet az idegen Nap fénye az oka? Nem, a fény kellemes volt. Megnyugtató. Otthonos. De a víz! Mintha csíkok rohangásznának benne. Ó, bántam is én! Víz! Mosakodás! Gyerünk! Legalább félórát pancsoltam, szappanoztam, samponoztam, prüszköltem.

Egyszerűen elmondhatatlan az a kéj, amit akkor érez az ember, ha végre tiszta a bőre! Szépen bekenegtettem gyógykenőccsel a sebeimet, aztán nekiugrottam a mosásnak. Csak dörzsöltem, dörzsöltem a trikót a jó kis mosókrémemmel, csak öblögettem, újramostam, minden mérgemet és viszketésemet beleadtam abba a mosásba! Habtisza lett az a gyalázatos trikó! Kiteríteni csak az úrhajóból kihozott állványra tudtam, mert ebben a villódzó világban egy szilárd bokor sem látszott.

Most aztán tiszta voltam, a ruha sehol sem bántott, merthogy föl sem vettem magamra, nekiálltam hát a javításnak. Belemerültem a munkába, csak órák múlva fékezett le a fáradtság. Kiderült, hogy tíz óra hosszat hajtottam, de sötétedésnek semmi nyoma nem volt. A Nap ugyanott állt. Hirtelen ráébredtem, hogy ez nem a Nap. Úgy látszik, nagyon lassú a bolygó tengelyforgása. Vagy esetleg egy oldalával fordul a napja felé? No, én azt sem bántam, mentem aludni. A sok olajos rongyot, üres vegyszeres flakont ott hagytam, ahová leesett.

Világosban aludtam el, világosban ébredtem fel, a Nap ugyanott állt. Mennyi lehet itt a tengelyforgás? A rádióm már működött, gyorsan leadtam a szokásos jelentést. Persze, rákérdeztek, hol jártam egy hétig. Elmondtam. Kifaggattak, mi baja a

bőrömnek, azután utasítottak, hogy derítsem fel egy kicsit a bolygót, ha már úgyis ott vagyok. Mit lehet egy nap alatt felderíteni? De a paranccsal nem szabad vitatkozni, mint ismeretes.

Még mindig csupasz voltam. A trikó már száraz volt, viszont a sebeim még nem gyógyultak be. Úgy döntöttem, nincs itt senki, nem öltözöm fel. Reggeliznem kell, mosakodni, utána elindulok.

A reggeli persze konzerv volt. Jaj, de untam már a pépeket! Az üres konzervdoboz szépen kacsázott végig a víz színén, majd lesüllyedt. Indultam mosakodni.

A patak nagyon meglepett. A partja most is mozgott, de a víz... Nem volt benne csík. Teljesen normális víz volt. Csak a felszínén villódzott a fény, csak a part rezgett, de... mintha kihalt volna. Marhaság, gondoltam. Tegnap rosszul láttam.

Megmosakodtam, bekentem a sebeimet. A kiürült tubust labdává gyűrtem, nagyokat rúgtam belé, úgy ballagtam az erdő felé. Az erdő más lett. Rezgett, mozgott, de kisebb lett. A lábam körül, a talajon is kevesebb a rezgő, rohanó csík. Érdekes! Eltapostam volna? Lehetetlen. Mire én a lábamat mozdítom, már el is villant. Nem, eleve érzékcsalódás lehetett. Hiszen piszkosul fáradt voltam az érkezéskor. Tegnap, vagy mikor.

Visszafordultam az úrhajó felé. Eszembe jutott, hogy van a poggyász között valahol egy mutantor. Az a szerkentyű, tudjátok, amivel a lassú mozgásokat lehet tanulmányozni. A virág nyílását, meg a felhők mozgását az égen. Tőlem kérdezitek, hogyan működik? Azt sem tudom elmagyarázni, hogyan szaladgál az elektromosság a vezetékben, de a lámpa attól még világít. Ebben is valami időkvantumok futkosnak, azok mutatják, hogyan fog kinyílni a virág. De most meg akartam fordítani a készüléket. Pont olyan, mint egy látcső. Reméltem, hogy visszafelé lelassítja azokat a rohanó csíkokat. Szerettem volna végre rájönni, mi villódzik szüntelenül.

Lelassította. Ez volt egész eddigi életemben a legnagyobb sokk, ami ért, pedig egy úrfelderítő tapasztal egyet-mást cifra és zűrös napjaiban! Lelassította a csíkokat és bennem megállt az útó.

Most nem mozgott a talaj. A patak partja is csak állt, mint egy akármilyen földi pataké. Az erdőben minden fát meg tudtam különböztetni, már nem volt festményhatása. Hanem a mezőn át jött felém egy autó. Egy öreg T-modell. Azt a titáni metánbányából szalasztott nagynénikéjét neki!

Lekaptam a szememről a mutantort, hogy jobban megnézzem az autót. Nem láttam. Sehhol semmi, csak a szokásos csíkos villódzás. Az erdő is elmosódott. Hát mi van itt?

Újra belenéztem a mutantorba. Hol az autó?

Sehol. Pedig legfeljebb két percig bámészkodtam, nem néztem a mutantorba, vagy addig se. Hát micsoda neptunuszi lila gömbcsuklós bányarém tréfál velem?

Na, rendben van, megfogadtam, hogy most nem veszem el a szemem elől a nézőkét, bármit látok. Toronydaru is jöhet, lánctalpas boszorkány is jöhet, ennek most utánajárok! Gyertek, ha mertek!

Mertek. Néma csöndben elősuhant egy metálszínű, áramvonalas, szépséges autó, mint az álom, kiszállt belőle egy középkorú házaspár. Szabályos középkorú házaspár, a nőn rikító színű kalap, ízléstelen, mint egy kertitörpe, és csak éppen a térdemig értek. Akkor a férfi megszólalt:

– Micsoda óriási szobor! Tényleg nem alkothatta ember! A legenda szerint a Tűzözön idején került az égből a Földre. – Egészen álmodozó lett a hangja. – Azóta itt áll és a lába nyomán elsárgul a fű, elpusztulnak az állatok. Azt is mondja a legenda, hogy

évezredek múlva el fog jutni a városig és az lesz a végítélet napja. – Hirtelen magához tért. – Ez persze csak mese. Egy szobornak nem lehet lába nyoma, nem juthat el a városig. Az igaz, hogy errefelé minden elpusztul. A tudósok szerint évszázadokkal ezelőtt itt is éltek állatok. De a tudomány még nem igazolta, hogy tényleg volt Tűz-özön. – Teljesen belelkesült a kis okos. – Viszont a szobor itt áll, és annyira megmagyarázhatatlan! Nézd, itt a képe, meg a legendája is a százéves Baedekerben! Jé, ezen a képen a másik lába van elől! Csak nem mozog mégis ez a szobor? Igaz lenne a legenda?

– Legenda, legenda! Eredj már, te fantaszta! Egyszerűen fordítva tették be a filmet! Még hogy mozog! Egy szobor! – Az asszony pont olyan tudálékos volt, ahogy vártam tőle. Ismeritek ezt a fajtát!

És ezzel az asszony, mint aki jól végezte dolgát, elvonult, vissza az autóba. A férfi leforrázva kullogott utána. Szerettem volna megszűgni neki, hogy a földi asszonyok is ilyenek... de akkor végre leesett a tantusz.

Értitek már? Ott ilyen borzasztó gyorsan telt az idő! Azért nem tudtam kivenni a fákat mutantor nélkül, mert gyorsan nőttek, gyorsan pusztultak. Azok a csíkok emberek voltak, esetleg állatok is, de a gyors mozgásuk miatt nem láttam mást, csak egy villanást. A patakban a villanások halak lehettek. Olyan gyors volt minden történés, hogy én szobor voltam hozzájuk képest. A százéves könyvben a másik lábam volt elől. Egyszerűen elképesztő érzés volt: szobor vagyok! Te jószágú Kozmosz! Azt az ostoba legendát nem értettem, most sem értem. A Tűzözön a leszállásom lehetett, de miért mondhatta, hogy a lábam nyomán elsárgul a fű? Hanem képzeljétek el, én akkor már második napja csupaszon mászkáltam az emberek között! Ez az ő idejünkben hány száz év lehetett? Hány száz éve néztek már és takargatták el a serdülő lánykák szemét?! Jó, az ember nem csinál belőle ügyet a fürdőben, magunk között, mit tudom én! De ez más eset volt, nem? Kapcsolatfelvétel, ha úgy tetszik. Jaj, még most is nagyon röstellem magam!